

Skerdynės

Skerdynės – tai negyva metafora, ryjanti mano draugus, ėdanti juos be druskos. Jie buvo poetai, o tapo „Reporteriais be sienų“; jie jau buvo pavargę, o dabar – pavargę mirtinai. „Jie auštant pereina tiltą, įplaukia su kojų laivynu“ ir miršta ten, kur telefonas netraukia. Matau juos per naktinio matymo akinius, seku jų kūno šilumą tamsoje; štai kur jie, sprunka nuo skerdynių, net prie jų artėdami, pasiduoda tai didžiulei klastotei. Skerdynės yra jų tikroji motina, o genocidas – tik klasikinis eilėraštis, parašytas intelektualių į pensiją išėjusių generolų. Genocidas mano draugams netinka, nes tai organizuotas kolektyvinis veiksmas, o organizuoti kolektyviniai veiksmai jiems primena kairiuosius, kurie juos pavedė.

Skerdynės pakirsta anksti, išmaudo mano draugus šaltame vandeny ir kraujyje, išskalbia jų apatinius, patiekia jiems arbatos ir duonos, o tada pamoko juos medžioklės. Skerdynės užjaučia mano draugus labiau nei Universali žmogaus teisių deklaracija. Skerdynės atvėrė jiems duris, kai kitos durys buvo užtrenktos, ir šaukė juos vardais, kai žiniose buvo pranešami tik skaičiai. Skerdynės vienintelės suteiks jiems prieglobstį ir nežiūrės į jų kilmę; joms nerūpi jų ekonominė padėtis, skerdynėms nuspjaut ar jie intelektualai, ar poetai, skerdynės žvelgia į viską nešališkai; skerdynių ir mano mirusių draugų veido bruožai tie patys; skerdynių vardai – jų našlių vardai; apsimetusios jais skerdynės slenka per kraštą, per priemiesčius, apsimetusios jais pasirodo karščiausiose žiniose. Skerdynės panašios į mano draugus, bet visada lenkia juos, pirmos atvyksta į atokius kaimelius ir mokyklas.

Skerdynės – tai negyva metafora, išnyranti iš televizijos ir ryjanti mano draugus nė nepasūdžiusi.

Ghayath Almadhoun

Translated from English by: Marius Burokas